

ske, er at fylde saa megen unyttig Kundskab paa dem, at Lysten til at faa mere fuldkommen sløves.

Jeg skal dernæst gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen). Det ærede Medlem var inde paa mange forskellige Forhold, og det var en meget morsom Tale, han holdt, den aabenbarede, hvad jeg i øvrigt aldrig har tvivlet om, at han er en meget god Pædagog og Lærer. Jeg skal imidlertid ikke komme dybere ind paa alt dette, men standse ved en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem. Han sagde, at de unge mange Gange kom ind paa Seminariet med meget for faa Kundskaber til, at de kunde faa en ordentlig Uddannelse i de tre Aar, i hvilke de er paa Seminariet, og han mente, at de skulde have en langt mere omhyggelig Uddannelse, naar de blev optaget paa Seminariet, end Tilfældet er for Tiden. Jeg ved meget vel — det er en offentlig Kendsgerning —, at det ærede Medlem er en Tilhænger af, at de skulde møde med en ret stor Eksamen, naar de optages paa Seminariet. Jeg tror, at det ærede Medlem ved Lærermøderne i København i 1905 og 1907 slog et Slag for, at man skulde være Student for at optages paa Seminariet. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse vil være meget uheldig, jeg tror ikke, vi naar det, og jeg ønsker det heller ikke. Jeg mindes, at det ærede Medlem for nogen Tid siden her i Salen holdt en meget indgaaende Tale eller et Foredrag, kunde man maaske snarere kalde det, om Muslingeavl og om Avl af Svampe i Svampekældere i Statsskovene. Jeg tror ikke, man kommer vidt med det heller, jeg tror, det hører hjemme i det Fantasiens Rige, hvor vi, som lever nu, ikke kommer til at leve, og jeg mener, at vi skal henvisse Studentereksamen som Betingelse for Adgang til Seminariet til det samme Fantasiens Rige, hvor Svampekældrene i Statskovene hører hjemme.

Dernæst skal jeg overfor den højtærede Minister gøre nogle enkelte Bemærkninger, og det skal være mine sidste. Det glædede mig at høre, at den højtærede Minister mener, at denne Kommission er for stor. Jeg ved ikke, hvad det er for Magter, der har drevet den højtærede Minister til at gøre den saa stor, naar han er derimod, men det giver mig Haab om, at vi i et kommende Udvalg kan faa Ministeren ført tilbage til det Standpunkt, som er hans, at Kommissionen skal være mindre, og det glædede mig i høj Grad, at

den højtærede Minister udtalte sin Villighed, om hvilken jeg i øvrigt ikke tvivlede, til at forhandle i et kommende Udvalg. Der er ogsaa en Ting, som vi en Gang imellem maa minde hinanden om, nemlig Bekostningen. En stor Kommission er dyrere end en lille. En Gang imellem taler vi her i Salen og paa Møder om Sparsommelighed i al Almindelighed, men hver Gang der foreligger et enkelt Spørgsmaal for Forsamlingen, tænker vi ikke paa Sparsommeligheden, men kører blot videre med store Udgifter til alle mulige Ting. Kommissionen vilde dog blive billigere, hvis den var mindre, og det er da vel ogsaa et Moment, man har Lov til at pege paa i en Forhandling som denne. Jeg glæder mig til, at den højtærede Minister, ligesom det ærede Medlem for Kertemiude (Eduard Larsen), vil være med til i et kommende Udvalg at forhandle om Kommissionens Størrelse og Sammensætning.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Jeg nævnede før, at der i Lovforslaget burde indsættes en Tidsfrist. Nu mener det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard), at en Tidsfrist af indtil Efteraaret vilde være for kort. Ja, det kan jo være, vi kan ogsaa godt gaa med til at forlænge den f. Eks. til Udgangen af dette Aar, længere synes jeg ikke, den skulde være. Og der er heller ingen Grund til at have længere Tid, thi en Kommission kan meget godt ende sit Arbejde i Løbet af en 9—10—11 Maaneder. Jeg har en Gang siddet i en Kommission, der sad i 7 Aar. Det var det rene Driveri, og jeg havde mange Gange under Overvejelse at gaa ud af den Kommission, fordi jeg syntes, det var uanstændigt. Jeg synes, at for alle de Kommissioner, der nedsættes gennem Rigsdagen, bør der være en Tidsfrist. Det bør ikke tillades, at de sidder Aar efter Aar og ingenting faar udrettet. Det Arbejde, der her er Tale om, er ikke større og mere omfattende end, at det godt kan gøres i Løbet af en 7—8—10 Maaneder, lad os sige inden Udgangen af dette Aar. Jeg syntes heller ikke, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) antydede, at denne Kommission skulde tage hele Folkeskolens Reform op til Forhandling, saa blev dens Arbejde saa stort og omfattende, at man ikke kunde se Ende paa det. Jeg synes, Kom-